

IZTOK ALIDIČ:

K O V Č E K

Kriminalno orgastična seansa

Kdo je kaj:

DRINA TAŠKAR *Transvestit - 45 let, moški, preoblečen v precej izzivalno v žensko srednjih let, kot Ciccolina*

ŠARKO TAŠKAR – *Njegov mlajši brat, 38 let, oblači se precej starinsko. Obleka, star metuljček, polcilinder, naramnice, telovnik.*

OTTO TAŠKAR, 65 let - *Njun zelo pozno odkrit nezakonski oče (Sumljivec, tat,goljuf, agent NKVD. Nosi tanke hinavske brčice, lasulja in starinska okrogla očala. Usnjen udbovski plašč, klobuk, škornji.)*

MARICA TAŠKAR – *50 let. Njuna pred 30 leti preminula mama, lastnica zlate olimpijske medalje v veleslalomu na neki davni zimski olimpijadi*

ROGO REBOLJ – *50 let, Žid, starinar, lastnik trgovine, agent Organizacije. Precej betežen, sopiha, ima astmo. Slep je, zato nosi temna očala. Hlače, telovnik, naramnice, ozka kravata)*

BOLNIŠKA SESTRA SVETLANA - *Taškarjeva desna roka. Agentka Organizacije*

BOLNIŠKA SESTRA XENIA - *Taškarjeva leva roka. Agentka Organizacije*

Uvod, ki je tudi natančna slika poklona na koncu predstave, je takle:

Ko gledalci prihajajo v dvorano je v prostoru, čisto v ozadju že bel, z belim tekstilom ovit križ, ne levi in desni od križa, ki je seveda materin grob, klečoča Šarko in Drina, ki nam kažeta hrbte. Sveči brlita in dajeta zamolkel odsev na zadnjo steno. Luč v dvorani ugasne, oder pa se rahlo osvetli.

V prostor pride zdaj Taškar, visoki škornji, črne hlače, črna srajca, rdeča kravata in čepica s šildom brez oznak. Postavi se nekam bolj na levo in zre v stran. Okameni.

Nato pride Marica, s smučmi (starimi) in s sploh starinsko smučarsko opremo. Postavi se desno od Taškarja, svojega nesojenega moža, zre nekam v desno, okameni.

V prostor pa zdaj stopi Žid Rogo. Človek ima v roki ima belo slepčevsko palico, na nosu pa slepčevska temna očala, ampak tega še ne opazimo. Ob njem stoji tudi kovček. Postavi se točno v center prostora in gleda nekam navzgor, čeprav nič ne vidi. Okameni.

Zdaj pa stumno, ena z leve in ena z desne prikorakata bolniški sestri, sovjetski agentki NKVD-ja – Xenia ter Svetlana. Oblečeni sta v bel bolniški kostum(krilo ter zgornji del) s čepicama kjer je na vsaki natisnjen ali narisani velik črn križ. Vsaka ima na roki tudi širok bel trak s črnim križem. Postavita se čisto v ospredje, se primeta za roko in kot včasih ob kolhoznih kulturnih nastopih zapojeta prve tri uvodne stihe Internacionale.

*Prekine ju za njima stroječi Rogo, ki preteče zavpije v ruščini: **“Tu ne bomo peli! Nismo doma! Izginita!”** Bolniški sestri gresta vsaka na svojo stran, prav tako Taškar in Marica. Na odru ostane Rogo, v ozadju ob grobu pa Šarko in Drina, ki še vedno klečita.*

Rogo – nagovor

Ko se vse umiri in se prižge reflektor, in Rogo takole nagovori publiko:

ROGO: Jaz sem človek. V prvi vrsti človek. *(Premor)*

Moje ime je Rogo Rebolj. Prav zaradi tega sem lastnik starinarnice, ki se imenuje Rogač. *(Premor)*

Po poreklu sem v prvi vrsti Žid. Jevrej. Pa tudi Rus. Ljudje v teh krajih se z nekakšnim studom trudijo, da me prenašajo, ne vem pa, kaj je zanje bolj ostudno: moje poreklo, moje ime, ali moje prepričanje. *(Premor)*

Ampak pomnite; današnji svet je svet zarote! In kjer kraljujejo zarote, so med politiki prašiči, med prašiči pa kuga! Tako piše v mojem hebrejskem talmudu. *(Premor)*.

In prav zato, ker v tej pokvarjeni sedanjosti vlada svet nevarnih razmerij, katerih priča boste nocoj, se pošteno useknite v robec! Tega kasneje na žalost ne boste mogli storiti, ker bo okoli vas preveč prič. Priče pomnijo, nos pa izdaja! Torej, pokukajmo v kovček!

(Rebolj ob koncu svojega monologa prenese kovček čisto v ospredje. Luč gre v temo, Rebolja ni več na odru)

Prvi prizor: Pokopališče

Drina in Šarko na domnevnem materinem grobu oživita. Dve sveči. Grozna glasba in koreografija obeh protagonistov. Premikata se po prostoru, kot prikazni, hkrati pa se ozirata v nebo, sinhrono. Koreografija se po nekaj minutah konča, vse se umiri. Tišina.

DRINA (*Ureja grob in prepeva*):

O, mamica, o mamica,
midva nisva spala,
midva nisva spala,
le od groze sva molčala!

ŠARKO: Pa nehaj že s tem prepevanjem. Ti verzi me navdajajo z nostalgijo. Najina mama je pela to pesem o spanju nas treh, se spominjaš?

DRINA: Kako da ne? Ko sva bila še majhna in ko smo se kar naprej smučali, se spomniš?

ŠARKO: Ja spomnim.... A mi gre že počasi na živce, razumeš?

DRINA: Kdo? Mama, smučanje ali ta pesem?

ŠARKO: Vse! Zapustila naju je, ko sva jo najbolj potrebovala.

DRINA: Kako zapustila? To se sliši tako, kot da je namerno umrla. Zanalasč, da bi umrla, praviš? Ne govori neumnosti, Šarko.

ŠARKO: Pokopala jo je ljubezen, razumeš? Moški, ki ga je imela rada, jo je zapustil... Olimpijska smučarska zmagovalka se je obesila, je pisalo.

ŠARKO: Ja, tako so nama povedali na policiji. V resnici pa jo je pospravila Organizacija.

DRINA: Ti se tega ne moreš spomniti, saj si bil premajhen.

ŠARKO: To velja tudi zate! Samo dve leti si starejši od mene.

V ozadju se škrlatno zablešči, zamolklo počí, a žar po petih sekundah ugasne. Šarko in Drina, obrnjena v ozadje, v tisti žar, vidimo ju samo v hrbet. Potem se spet začneta čistiti in olepševati grob.

ŠARKO: Si videl?

DRINA: Kaj?

ŠARKO: Tisto prej...

DRINA: Tisto svetlobo? Sem ja...

ŠARKO: Nekaj zloveščega je moralo biti tam.

DRINA: Tam? Kje?

ŠARKO: No tam, kamor je ta stvar padla dol.

DRINA: Se ti zdi, da je padla iz neba?

ŠARKO: Ja, naravnost iz neba.

DRINA: Pa ima to kakšno zvezo z nama?

ŠARKO: Ne vem. Morebiti jo pa ima z mamo in Organizacijo.

DRINA: Vse je povezano, morda sva tudi midva členu v tej Organizaciji.

ŠARKO: Kdo bi vedel. Ne vem...

DRINA: Če ne veš, potem ne govori, prav?

ŠARKO: Mene je prijelo na vodo.

DRINA: Tudi mene. Greva tjale za zid.

Zatemnitev.(Šarko in Drina sedita v praznem prostoru kar na tleh, obrnjena proti publiki))

DRINA (Prižiga svečo pred nagrobnikom): Ti...Šarko...

ŠARKO (Drži svečo): Ja Drina?

DRINA: Mamica je bila dobra tekmovalka, kajneda?

ŠARKO: Najboljša. Škoda, da ni imela dobre izbire pri moških. Samo Taškarja.

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRINA: Najin očka Taškar, ki noče več slišati za naju? A veš, da se je ponesrečil?

ŠARKO: Saj. Bil je čudak. Še v današnjih časih se oblači v črno, nosi škornje in šapko?

Kot včasih udbovci, Jezus!.

DRINA: Saj, njegove sanje so bile, da bi bil kriminalistični policaj, vendar ga še za varnostnika niso vzeli. Zdaj pa ima...

ŠARKO: Kaj pa se je zgodilo z njim?

DRINA: Ena nesreča. Čuden slučaj...

ŠARKO: Res? Kaj pa...

DRINA: Brskal je po nekem kovčku...

ŠARKO: Po telem kovčku, ki ga носиš s seboj? In...

DRINA: Nekaj je bilo v tem kovčku, kar ne bi smel videti...

ŠARKO: Je to kovček najine mame?

DRINA: Kako veš? Menda...

ŠARKO: Je kretnil?

DRINA: Kaj, če je ...

ŠARKO: Hočem reči... umrl?

DRINA: Kdo? Najin očka!

ŠARKO: Po moje še ni! Kmalu pa bo!

DRINA: Ja, to pa gotovo.... Kako moraš bit tako ciničen?

ŠARKO: Jaz ciničen? Misliš da ne vem, da naju nikoli ni maral... Vedno nama je sledil... Kot da bi nama hotel kaj vzeti... kar pripada nama, a midva tega ne veva...

DRINA: Daj, ne gnoji! Polne vrečke mi je pomagal nositi iz samopostrežbe... (*dolga pavza*) Pa je vedel, da jih pomaga nosit svojemu sinu?

ŠARKO: Vedel je. Vendar je zdaj prepozno ...za vse.

DRINA: Samo vrečke mi je pomagal ...

ŠARKO: Samo vrečke, ja! Nekaj drugega je moralo bilo zadaj... Prepričan sem. In ti si mislil, da tega ne bom opazil?

DRINA: Opazil? Saj ni bilo kaj skrivat! Lahko me imaš za neumnega, a tako neumen vendarle nisem! Čakal si me, pa kukal skozi okensko zaveso... Od takrat skrivaj

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

pogleduješ dol skozi okno, kadar grem po opravkih in me ni doma ... Takrat, ko sem pa doma, pa se ne odlepiš od svojih znamk! Tako si zatopljen vanje, da me sploh ne opaziš! Jaz pa, kot da sem smet! Izmeček! Se mar motim? Zakaj takrat, ko me ni, vohuniš za menoj in oprezuješ skozi zaveso in nisi pri svojih znamkah? Obrni situacijo! Pa takrat špegelj dol pred blok, ko sem doma.... Ko sem za lonci in ti kuham, bumbar!

ŠARKO: Aja? Zakaj pa takrat?

DRINA: Zato! Zato, ker nikoli ni drugače. Do potankosti poznam tvoje reakcije, tvoje navade, celo misli... Vedno enako... Dan za dnem... Od nekdaj...

ŠARKO: Tako? Tudi moje misli poznaš? Aja? No, potem pa povej, na kaj zdajle mislim? No? Ugani moje misli... Torej na kaj mislim?

DRINA: Ne reče se, na kaj se misli, ampak na koga se misli!

ŠARKO: No, pa na koga... Na koga pol? Me zanima?

DRINA: Na tisto ...

ŠARKO: Ohohohoho! Na tisto? Veliko jih je, na katere imam pravico mislit. Pa mi nič ne moreš, ha!

DRINA: Tudi ti zaradi tvoje anomalije ne moreš mislit na ženske!

ŠARKO: A tako? A si ti mogoče kaj drugačen? Zaradi moje anomalije praviš? A tvoja anomalija je pa kaj drugačna? Na katero babo pa ti zdaj misliš?

DRINA: Na tisto kot ti...

ŠARKO: Na katero?

DRINA: Na ono! Dobro veš, katero. Nikar se ne sprenevedaj!

ŠARKO: Misliš tisto Dobrilo?

DRINA: Katero pa? A je še katera?

ŠARKO: Misliš razen Dobrile ?

DRINA: No?

ŠARKO: Kaj, no?

DRINA: A je še katera? Tvoja Dobrila je čistilka v našem bloku ... Res, solidna izbira za moškega, tvoje velikosti in lepega stasa. Pa še sumljiva se mi zdi.

ŠARKO: Pa kaj pol? Fejst punca je! Mene ne zanima, če je čistilka. Vsako delo je častno!

DRINA: Aja? Pred vsakimi vrati v bloku vozi slalom s tisto cunjo na štilu, pred durmi najinega fleta pa najdalj! (*Inscenira ples s pomivalno cunjo na štilu*) Samo zato, da je najin, takrat še živeči pes, lajal. Ti pa si seveda vedno buljil skozi kukalo, misliš da ne vem? In brigal te je pes!

ŠARKO: A je prepovedano buljiti skozi kukalo? Saj zato pa je kukalo na vratih. Pes je pa zato, da laja, ane?

DRINA: Ne, kukalo ni zato... Pa tudi pes ni samo zato na svetu, da laja.

ŠARKO: Da ni? Za kaj pa je potem?

DRINA: Da pogledaš, kdo je pred vrati, kadar kdo pozvoni.

ŠARKO: Kdo zdaj? Pes ali kukalo?

DRINA: A ti mene zajebavaš? Malo pomisli, kaj si delal...

ŠARKO: Kaj pa sem delal? Pogledal sem, kdo je pred vrati ko je pes lajal, da sem skoraj dobil ošpice!! Še dobro, da ga ni več... Pošteno mi je že šel na živce...

DRINA: Verjamem... ko je bil še živ... najin kuža. Ta Dobrila, ga je zastrupila, če že hočeš vedeti!

ŠARKO: Dobrila? Pa daj nehaj. Zgornji sosed, tisti upokojenec ga je!

DRINA: Vem da ga je ta Dobrila... Nekaj dni po tistem je pozvonila pri vratih, tebe ni bilo doma, odprem vrata, pa mi da roko in reče: "Jako mi je žao!" Česa vam je tako "jako žao", vprašam. "Za vašu džukelu", pravi. Prišla mi je izreči sožalje za psa.

ŠARKO: Lepa gesta...

DRINA: Bolna gesta, oprosti.

ŠARKO: In pes ni nič manj mrtev zaradi tega njenega sožalja ...

DRINA: Ne... Pes je še kar naprej mrtev...

ŠARKO: Kot najina mamica...

DRINA: Ja, najina mamica je tudi šla.

ŠARKO: Tebe je motilo samo to, da sem gledal skozi kukalo, no ... ko je Dobrila čistila pred najinimi vrati.

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRINA: Gledal si? Hahahahaha! Šarko, ti nisi gledal, ampak strmel! Zijal! Dolgo si pasel svoj pogled na njej! In tista tvoja linica za opazovanje, se ne imenuje kukalo, ampak fukalo!

ŠARKO: Fukalo, a? (*Dolga pavza*) Pa kaj se je zgodilo najinemu očku Taškarju, da je zdaj na smrtni postelji?

DRINA: Potem pa si odklenil vrata, ko si mislil da je pravi trenutek in ji rekel: O, dober dan! Kako smo pridni! Ni bilo tako? Rekel si ji "O, dober dan, Dobrila", in se pri tem koketno obliznil! Ona pa tebi nazaj: "O, dobar dan Šarkelj"! Kako ti je ime? No? Povej zaboga, kakšno ime ti je dala najina mama pri krstu? Šarko ti je ime, ne pa Šarkelj. Šarkelj je potica, ne pa ime za plavšat, tako! Ona pa: "Kako smo danes Šarkelj? A si kaficu že popio, Šarkelj?" Še tvojega imena ni znala izgovoriti! Kurba!"

ŠARKO: Vprašal sem te o očku, ki ti je furt na furt pomagal nosit vrečke iz štacune. Je že crknil ali ni?

DRINA: Taškar?

ŠARKO: Ja. Maloprej si rekel, če sem slišal, kaj se mu je zgodilo...

DRINA: Vanka pada kiša! Sam bila čist mokra, ko cucak, pa še marele nisam mogla nosit, kaj me tak roka boli...

ŠARKO: Bila je mokra do kože, ta Dobrila ... Mi je pokazala...

DRINA: Praviš, da ti ti je pokazala! Pokazala ti je? Seveda, spustil si jo noter, ubogo revo, mokro in fajhtno! Kaj ti je pa pokazala? Stegna? Rit? Pičko? Misliš, da ne vem kaj bi ta ženska rada?

ŠARKO: Veš, a? Kaj bi rada? Mene ženske ne zanimajo...

DRINA: Tralala! Ti bom jaz povedal, kaj bi tale tvoja Dobrila rada: dokopala bi se rada do najinega stanovanja! Misliš, da ne vem?

ŠARKO: Kdaj?

DRINA: Kdaj? Ko mene več ne bo ...

ŠARKO: Tako? Se pripravljaš na zadnji počitek pri teh letih?

DRINA: Organizacija naju bo pospravila ...Komaj čakaš, ane?

ŠARKO: Pa daj no, kdo komaj čaka?

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRINA: Ti!...

ŠARKO: Temu se reče paranoja... Saj si vendar moj brat! Pusti Dobrilo!

DRINA: Naj potegnem iz svoje notranjosti meh za smeh in se pričnem prav svinjsko režat?

ŠARKO: Posvetilo se mi je! Vse to počne Organizacija. Član teh prostozidarjev je tudi najin očka, Taškar. Organizacija dobro ve, kaj dela.

DRINA: (*Zaupn, o šepetaje*): Res? Tega pa nisem vedel. Potem pa je prav, da je Taškar takrat v trgovini odprl pokrov kovčka brez črne vreče na glavi... Čisto prav mu je, da je zdaj v bolnici. Sumim, da je sta tudi njegovi medicinki zraven.

ŠARKO: Medicinki?

DRINA: Medicinski sestre, ruskega porekla!

ŠARKO: Vrečka? Kovček? Bolniški sestre? Čakaj, tule je zveza... Zakaj pa danesносиš s seboj ta mamin kovček? V starinarnici si se bojda požrtvovalno boril zanj...

DRINA: Ker bom odpotoval.

ŠARKO: Kam neki boš pa odpotoval?

DRINA: V večnost! Kjer že domuje najina mama Marica. (*Drina premik k kovčku v ospredju, ga pobere in prinese k Šarku*)

ŠARKO: Zmenila sva se, da danes samo prižgeva sveče na njenem grobu. O nobenem tvojem odhodu ni bilo govora. Preprosto sva prišla na mamin grob prižgat svečo. Kaj pa imaš v tem maminem kovčku? Potni list?

DRINA: Ne potrebujem ga. Zdaj ni meja v Evropi.

ŠARKO: Vseeno!

DRINA: Pusti me! To ni tvoja stvar.

ŠARKO: Pa je! Si jo hotel pobrisat od mlajšega brata? In ga pustiti samega? Baraba! Odpri!

DRINA: Kaj naj odprem?

ŠARKO: Kovček! Bomo koj vedeli kam si nameraval.

DRINA: Takoj boš vedel? Kako se pa po vsebini kufra ugane kam si namenjen?

ŠARKO: Kaj pa vem ... Če bi šla taborit, kot smo včasih šli na Cerkniško jezero, bi imela plinski gorilnik s seboj, da bi si kuhala makarone skupaj z lisičkami! Odpri, sem rekel!

DRINA: Ne, ne smem.... Če hočeš pogledat kaj je noter, si moraš poveznit črno platneno vrečo na glavo z luknjami za oči!

ŠARKO: Kaj? Kakšno vrečo? Si ti nor?

DRINA: Nisem nor! Prepovedan pogled v kovček, samo z vrečo na glavi je dovoljeno!

ŠARKO: Z vrečo na glavi pa res ne morem videti, kaj je noter, osel! Daj mi kovček

DRINA: Neeee! Vreča ima luknje za oči, bedak! Pokrij se z vrečo! *(Se rujeta na tleh za kovček. Šarku uspe kovček vzeti iz rok Drine in ga odpre. Oba se sklonita nad odprti kovček. Modra svetloba iz kovčka preplavi njuna obraza. Klečita nad kovčkom)*

ŠARKO: *(Silhueta v modri svetlobi, ki sije iz starega kovčka in Šarkov glas v offu in echu):* Ali je večnost srečna? A, Drina? Vprašal sem te, če je večnost srečna? Zadnjič mi je ta Udbovec Taškar, alias najin nesojeni očka, ki mu je rak razžrl jajca in zdaj leži v kliničnem centru, rekel, da noben trenutek ni več in da noben človek ni srečen. Zato te sprašujem? Odgovori zaboga! Zakaj ravno on? Ta Taškar? Kakšna Organizacija stoji za njim? Kam si hotel pobegniti pred njimi? Zakaj si tiho? Drina! Vsaj nekaj reci, zaboga! Na maminem grobu sva! Reci nekaj! Karkoli...

DRINA: Taškar je bil najin oče, butelj! Njega vprašaj!

(Rdeča svetloba preplavi prostor. Gledata drug v drugega, sedeča ostaneta na odru.)

Drugi prizor: Neka davna zimska olimpijada

Prizor s koreografij. Na oder pride v smučarsko reprezentantko oblečena Marica, mati Drine in Šarka. Svojih sedečih otrok ne vidi. Pulover, špichoze, gojzerji, bela čelada s črno črto, debela smučarska očala, kapa s cofom. Zasliši se hrup

gledalcev, ki spremljajo smučarsko tekmo. Zvočnik nekaj hrumi v italijanskem jeziku in potem še v francoskem, vendar nerazpoznavno. Marica vpije v folk:

MARICA: Kje je moj kovček?

MARICA: Where is my suitcase?

MARICA: Wo ist mein Koffer?

MARICA: Dove si trova la mia valigia?

MARICA: Oùest ma valise?

Marica izgine iz prostora. Prostor izgubi toplino. Oglasi se veter, oglasi se žalostna melodija, dan se rodi, dan se poslovijo...Mrak. V temi na sceno z belo palico Rogo.

ROGO: Oùest ma valise?

Dove si trova la mia valigia?

Where is my suitcase?

Kje je moj kovček?

ROGO: Saj res! Kje je moj kovček? Xenia! Svetlana! Na katero polico sta spravili kovček?

GLAS Xenie v OFFU (Ruščina): Na podstrešju, tovariš komisar!

ROGO: Potem pa zaupaj Organizaciji!

(V temi je treba, med Rogovim izvajanjem prineset na sceno dva stola in mizo. Luč v prostor. Na sredi je miza, za mizo pa se preselita v profilu Šarko in Drina)

Tretji prizor: Njuno stanovanje, teden dni prej

DRINA: Tvoje znamke morajo biti pa dragocene...

ŠARKO: Moje znamke? Kako pa veš, koliko so vredne?

DRINA: Malo gotovo ne...

ŠARKO: Ne zamegljuj... Vprašal sem te, če veš koliko so vredne?

DRINA: Vem. Ko si bil v kliničnem na obisku pri najinem očku, sem jih nesel ocenit...

ŠARKO: A tako? Moje znamke? Vedel sem...

DRINA: Pa kaj? Sem ti jih mar ukradel? Samo ocenit sem jih nesel... K starinarju...

ŠARKO: Seveda. Firbec te je matral, kajne? Kako pa se piše ta tvoj famozni starinar?

DRINA: Rogač... Kličejo ga pa tudi Rogo.

ŠARKO: Kakšen vzdevek je to, Rogo? Judovski? In ti si dal najin hišni svoj naslov temu Židu, kajne?

DRINA: Zahteval ga je. Rekel je, da so taka pravila ...

ŠARKO: Samo za ocenitev znamk, ti že ne bi bilo treba dajati naslova. Zdaj ta zmikavtski ruski starinar ve, kje so znamke spravljene. Ve, na kateri lokaciji so moje dragocene znamke. In tudi koliko so vredne! Nekoga bo poslal ponje...

DRINA: Prav mar je Rogaču za tvoje znamke. On je slep! Če bi jih nama hotel ukrasti, bi moral to storiti že veliko prej, vendar ga ni bilo na spregled, ne koga drugega ni poslal ponje, kolikor jaz vem...

ŠARKO: Tudi slepa kura zrno najde...

DRINA: Ne slepa kura, ampak slepa kurba! Nihče nama ne bo kradel znamk...

ŠARKO: Ah, daj nehaj. A rekel si "nama", Nama? So bile znamke mar kdaj tvoje?

DRINA: Tvoje tudi ne, ampak last najine mame! ...Nekaj se mi pa vseeno zdi čudno...

ŠARKO: Kaj?

DRINA: Zadnjič sploh nisem šel ocenit znamk... Malo sem zameglil, da ne bi posumil.

ŠARKO: Oho? Kaj pa si potem iskal pri Rogaču?

DRINA: Se spomniš, ko nama je mamica enkrat povedala, da je odnesla v starinarnico "Rogo" star kovček?

ŠARKO: Ja, star siv kovček z nalepkami različnih hotelov ... Poznam črno belo fotografijo, ki jo je mami vedno nosila s seboj. Najina mamica stoji na zmagovalnih stopnicah s kovčkom v roki. Takrat sva štela šele nekaj let.

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRINA: Točno.

ŠARKO: No, in? Govoril si o Rogaču...

DRINA: Stvar ni tako preprosta. Ta kovček ima zdaj gospod Rogo na podstrešju, ko je pospravljajal za svojim pokojnim očetom, za katerim je tudi starinarnico podedoval. Kaže se mi neka vizija. Poskusi me zasliševati! Prav? Brez the očal se ne morem poglobiti v bistvo dogajanja... *(Drina si natakne na obraz ogromna črna očala z lučko, skozi katera lahko vidi vse in vsakogar)* Tako, zdaj pa lahko začneš zasliševati.

ŠARKO: Dobro. Je odšel ponj na podstrešje...?

DRINA: Ja, vendar slišim, da v sosednjem prostoru nekoga kliče po telefonu...

ŠARKO: Koga? Si ujel, koga je klical?

DRINA: Mislim da Taškarja... Najinega očka!

ŠARKO: Taškarja? Zakaj pa njega?

DRINA: Ker ima on verjetno neko zvezo s tem kovčkom. In to je starinar Rogo tudi ve. Zato ga je obvestil.. Vsi so povezani v Organizaciji.

ŠARKO: Pa ne boš rekel, da vidiš stopiti Taškarja v trgovino?

DRINA: Točno tako. Oblečen je, kot povojni "udbaš".

ŠARKO: In ti si sam z njim v tisti trgovini? Groza!

DRINA: Ja, groza! Hotel sem popihati iz štacune pred njegovim prihodom, a sem se uštel. A grozno šele pride... Tako vidim...

ŠARKO: Povej... Govori!

DRINA: No, sprašuje me ... ta Taškar...

ŠARKO: Aha, kaj pa ga zanima?

DRINA: Sprašuje me je, če sem končno prišel po tisti kovček... ker sem preoblečen v žensko, me ne more prepoznati! Tako!

ŠARKO: Ve za kovček?

DRINA: Bik! Seveda ve, če ga je pa tisti rogati poklical po telefonu in mu razložil situacijo. A jaz tega trenutno še ne vem.

ŠARKO: Dobro. Sprašuje te za kovček, pa pol?

DRINA: Kaj pol? Zaslišuj me naprej!

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ŠARKO: Saj! Povej mi, kaj se dogaja?

DRINA: Očka mi predlaga, če lahko on odkupi ta kovček... Ponuja mi denar!

ŠARKO: In ti pristajaš?

DRINA: Ti bi?

ŠARKO: Odvisno...

DRINA: Odločno odklanjam, da bi mu ga prodal, sicer pa takrat nisem mogel vedeti, ali bo gospod Rogo naš kovček na podstrešju sploh našel. Sicer pa trgujem za stvar, ki jo sploh še nimam v roki...

ŠARKO: Pa zakaj očka zanima prav ta mamin stari kovček? Je bil mar zraven, ko ga je mamica predavnimi časi prinesla v prodajalno? Nemogoče... Kako je vedel zanj?

DRINA: Vedel je! Potem, ko je videl, da se zaradi kovčka ne mislim omehčati, mi poskuša izpod pazduhe potegniti tvoj album z znamkami!

ŠARKO: Kako jebenti? Kar tako, na silo?! Seveda, kako da mi že prej ni kapnilo v glavo! Zaradi mojih znamk je tudi tam!

DRINA: Kako, zaradi tvojih znamk? Znamke so samo izgovor. Vstopnica, izgovor, da sem sploh v starinarnici! Saj ne more naprej vedet, da bom ravno tisti dan prišel ocenit tvoje znamke... Poklical ga je slepi gospod Rogati, kot sem ti rekel... Zdaj pa ne vidim ničesar več! Dekoncentriral si me! (*Jezno sname črna očala*)...

ŠARKO: Kako si ti naiven! Še enkrat: kdo ti je dal dovoljenje, da moje znamke sploh vzameš iz moje skrinje in jih neseš ven... Svet je poln lopovov in srak. S klošarji ni nič bolje! Skrinjo sem imel zaklenjeno, kako si jo odprl? Ključ vedno nosim na vrvici za vratom.

DRINA: Vzel sem ti ga... Enostavno ...

ŠARKO: Kako? Dol z vratu si mi potegnil mamin ključ? Kako?

DRINA: Taškar... najin očka...

ŠARKO: Kaj, Taškar?

DRINA: Taškar mi je tako svetoval...

ŠARKO: Torej si se mi zlagal, ko si rekel, da si ga v starinarnici srečal prvič po mamini smrti?

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRINA: Malo, ja ...

ŠARKO: Kako malo, hudiča? Zlagal si se mi! Spečal si se s človekom, ki ti je svetoval, kako mi lahko ukradeš ključ. Kako je zdaj? Si z menoj, ali si na Taškarjevi strani, hudirja? Saj res: kako ti je uspelo ključek sneti z mojega vratu?

DRINA: Ko si dremal ...Ko si ležal v bolnici, se spomniš?

ŠARKO: Ne! Ko sem dremal in bil nemočen...v bolniški sobi! In kje te je čakal Taškar?

DRINA: Na skretu, v hodniku bolnice...

ŠARKO: Sta jih potem skupaj gledala?

DRINA: Ja. V stanovanju...

ŠARKO: Pri njem ali pri nama?

DRINA: Pri nama ...

ŠARKO: Kar predstavljam si, kako je to bilo. Vse znamke je potegnil ven iz albuma, jih razvrstil po mizi, potem pa se je s prstom oslinil pod komolcem, ga pritisnil obnje, mislim znamke, seveda med zanimivim pripovedovanjem svojih burk iz njegovih mladinskih delovnih akcij, saj ga je poslušalec v tvoji oslovski podobi zagotovo poslušal z napetimi ušesi. In potem, ko si pogledal stran, je ukradene znamke lepo spravljale v žep tistega njegovega zelenega žametastega rekelca! Pa kaj si še počel, ko sem bil jaz v bolnici, a?

DRINA: Kako veš za njegov žametni zeleni rekelc? Povej!

ŠARKO: Pač vem... Pa kaj je še počel?

DRINA: Kaj pa naj bi še počel?

ŠARKO (*ga oponaša*) Očeta si pripeljal noter v najin flet, to! Priznaj, je bil Taškar na moč ljubezniv, ko te je okradel? Te je kušnil?

DRINA: Samo enkrat.

ŠARKO: Enkrat ni nobenkrat!

DRINA: Saj pravim, samo enkrat...

ŠARKO: Ja paja... Kdo ti bo verjel?

DRINA: Res, pomagal mi je pri...

ŠARKO: Pri?

DRINA: Nič.

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ŠARKO: Kako nič? Ti je jezik zamrznil? Ga je muca snedla?

DRINA: Saj pravim, ne bom komentiral...

ŠARKO: Aha, tu se ti je ustavilo! Seveda! Ker je to tako preprosto, da ni moglo biti bolj!

Seveda, kavico si mu skuhal! Potem...potem je slekel svoj zeleni rekelc...

DRINA: Kako veš?

ŠARKO: Kako vem? Pač vem...

DRINA: Ti je on vse to povedal?

ŠARKO: Kdaj. Še besede nisem spregovoril z njim! No, morda takrat, ko je še živel pri nas in sva bila še čisto majhna. Hodila sva dol na balin plac gledat balinarje. Dosti debate, dosti spominov! Konec! Vzemiva vreči in si jih povezniva na glavo.

DRINA: Bova spet plesala?

Koreografija Šarka in Drine s vrečama na glavah. Ples pa pravzaprav ponazarja približevanje in oddaljevanje njunih staršev: Marice ter Taškarja. Med plesom gresta Miza in en stol iz prostora, v prostor pa sestri pripeljeta bolniško posteljo na kolesih. Prinese se tudi en stol ob posteljo.

ROGO: *(Tipaje z belo palico v prostor):* Piciga! Picikato! Pici bici! Urko, Gurko Murko! Taškar! *(Gleda gor, kot da vpije v nebesa ali pa podstrešje)* Se slišiva? Se slišiva? Ne glede na to, ali se slišiva, ali ne, naredil se boš bolnega, ležal boš v špitalu, na obisk pa prideta tvoja dva sinova. Povej jima svojo čudno zgodbo o dolenski cvičkarski električni tragediji! Taškar! Bolniški sestri Xenia in Svetlana ne smeta manjkati! Se slišiva? Sem slišen? Ali sem slišen? Greva, bela palica! Odnese me stran!

Tema in sprememba scene.

Četrti prizor: Obisk Šarka in Drine pri očetu v bolnišnici

(Xenia in Svetlana prineseta v prostor kovinsko posteljo, na kateri je tudi modroc, povšter in bele rjuhe, stol. Začneta pripravljati posteljo, vmes pa kratek pogovor v kleni ruščini)

:

SVETLANA: Xenia, ti si preveč upaš!

XENIA: Kaj govoriš, Svetlana?

SVETLANA: Kaj, če naju odkrijejo?

XENIA: Nikoli!

SVETLANA: Ti nisi zadosti previdna.

XENIA: Ha ha, ha! Nihče nama nič ne more!

SVETLANA: O, lahko! Sibirija!

XENIA: Pojdi zdaj po tovariša komisarja. Danes dobi obisk.

SVETLANA: Res? Kdo pa pride?

XENIA: Njegova sinova.. Eden od njiju je skoraj ženskega spola! Ha ha ha ha! Pojdi že!

(Svetlana gre iz prostora in se že čez hip pojavi s šepajočim Taškarjem, ki ga podpira, ko gresta proti postelji.)

TAŠKAR: Spasiba, Svetlana!

XENIA: Dobili boste obisk, tovariš komisar... Vaša sinova čakata pred vrati...

TAŠKAR: Naj prideta... Vidve pa ven!

(Agentki Svetlana in Xenia gresta iz prostora)

(Taškar na pol usede na bolniški postelji. Slaboten je. Šarko in Drina prideta v prostor.)

DRINA: Prišla sva.

TAŠKAR: Ooooooh! Kako lepo od vaju.

DRINA: Očka, tole je pa Šarko.

TAŠKAR: Saj res! Seveda!.. Zadnjič sem te videl, ko si bil še čisto majhen.

ŠARKO: Očka, si bil zraven, ko je umrla najina mamica?

DRINA: Pa ne zdaj s temi vprašanji, osel!

TAŠKAR: Žal, bil sem zraven.

ŠARKO: Zakaj je to storila?

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRINA: Slab je, ne utrujaj ga s tvojimi butastimi vprašanji.

ŠARKO: Niso butasti. Me pač zanima.

TAŠKAR: Ooooh! Boli me, skeli me. Peče me! Si mi prinesla albume z znamkami
Drina?

DRINA: Pokličem sestro, očka?

ŠARKO: Znamke? Moje albume z znamkami?

TAŠKAR: Ne, bo že bolje.

DRINA (*Šarku*): Sem ti rekel, da ga ne vznemirjaj!

TAŠKAR: Ne, Drina, pusti ga. Prav je, da ga zanima... Tamle visi moj žametni zeleni
rekelc. V stranskem žepu so znamke, ki sem ti jih izmaknil...Zdaj ti jih lahko
vrnem.

DRINA: Pozabi...

ŠARKO: Torej? Kaj se je takrat zgodilo z mamico?

DRINA: Bi bil lahko obzirnejši? Tole ni zaslišanje v policijskem kevdru!

TAŠKAR: Napravila je ...samomor.

ŠARKO: Kako?

TAŠKAR: Kabel od stropne lampe si je ovila okrog vratu, potem pa je klecnila...

ŠARKO: Zakaj je to storila?

DRINA: Šarko!

TAŠKAR: Zaradi kovčka.

ŠARKO: Kovčka?

TAŠKAR: Kovčka, ja. Prinesla ga je iz omare, potem pa je zazvonil telefon.

ŠARKO: Kdo je klical?

TAŠKAR: Organizacija, seveda... Obsodili so jo na smrt... (*Zaihti*)

DRINA: Očka, ne joči, od tega je minilo že četrto stoletje...

ŠARKO: Pa zakaj so jo obsodili na smrt?

TAŠKAR: Ker me je hotela zaščititi...

ŠARKO: Pred čim?

TAŠKAR: Pred nevarnostjo iz kovčka...

DRINA: Sem ti rekel zadnjič, a? Sem ti rekel?

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ŠARKO: Ti si govoril o črni vreči, ki bi jo morala poveznit na glavo...

DRINA: Saj...

TAŠKAR: Ojooooj! Kako boli... Moja jajca!

TAŠKAR: *(prostor se nekoliko zatemni. Osvetljen samo Taškar ki se na postelji na pol dvigne in spregovori):* Čudno zgodbo vama bi rad povedal, res čudno, zgodila pa se je v majhni vasici na Dolenjskem. Kdaj, bosta vprašala, kajne? Moji starši so imeli v lasti majhno hišico, no, pravzaprav vikend. Pred mnogimi leti, ko sem bil še mlad, kot sta vidva zdaj. To je bila majhna lesena hiška na obrobju gozda, prav tako, kot v pravljici Janko in Metka. Ali pa kot Šarko in Drina,,

ŠARKO: Nisem preveč razpoložen za zgodbe iz tvoje mladosti, otec!

DRINA: Tišina, mene pa preklemano zanimajo prigode iz tvojega otroštva!

TAŠKAR: Zgodilo se je na veliko noč, v tistem času, ko kraljujejo pirhi in demoni obenem.

Neko pozno popoldne sem priklovratil v to mojo čudno vas na vrhu hriba. Mrak je že jel počasi lesti v koticke hiš in v temne drevesne dupline. Vstopim v to svojo pasjo uto, se pravi mojo hišico, ki so mi jo podarili starši, a ugotovim, da nimam štroma. Zakaj ga nimam? A? Opolzka kletvica se mi je takrat izvila iz stisnjenih ustnic. Kako si bom ohladil pivo, hladilnik je vendar na električno, mar ne? Spodnji vikendaš Krof, na katerega sem bil na črno priklopljen, mi je spet vzel električno! Enostavno je spustil dol varovalko! Žlehtnoba? Zavist? Morda. In se odpravim v edini vaški pajzelj, ki se mu je včasih reklo tudi gostilna, iskat Baumanna, da v njegovi električni omarici, ki je seveda kar naprej zaklenjena, dvigne varovalko, ki kontrolira in obenem, na črno seveda, oskrbuje z energijo tudi mojo hišico. Vstopil sem torej v to čudno vaško gostilno, v njej pa seveda vse polno ljudi. Svetila je samo ena žarnica, pa še ta slabo. Tobačni dim pa se je veselo sukljal proti stropu.

ŠARKO: Jebeš dim!

DRINA: Kuš!

TAŠKAR: Ljudje, stari in mladi, tudi otroci in ženske so bile vmes, vsi že kar solidno naphani s poceni vinom, kar je v tistih krajih navada.

Ko vstopim v prostor vse potihne. Seveda, vsi so natanko vedeli, da sem prišel k Baumannu z zahtevo, da gre z menoj do njegove hiše, odpre omarico z varovalkami in mi zaboga priključi štrom!

V tisti tišini, ki je zavladala takrat v tistem pajzlju, se je slišalo samo moje pritajeno dihanje. Izkoristil sem tišino in zakrakil s hripavim glasom, za katerega nisem verjel, da je samo moj in zakričal v množico:

“Krof! Varovalka je spet dol! Spet sem brez elektrike! Slišiš, krof?”

DRINA: Dolenjsko narečje! Dolenjsko narečje!

ŠARKO: Kakopak, Če sem odkrit, je to trebanjsko narečje! Menda ne govori svahili ti butelj!

TAŠKAR: Dolga tišina je nastala. Vse glave se skorajda neslišno obrnejo najprej proti

Baumannu, ki je bil od vseh ljudi v prostoru se najbolj zaripel od pijače, hip nato pa še k meni... z mogočnim kriljenjem svojih rok odrine grozd ljudi, da bi se pretolkel čim bliže. Obstane pred menoj, njegov nos se skorajda tiščal mojega, pa zakraka. Njegova, z vinskimi hlapi prepojena sapa pa mi draži grlo:

“Kakšna elektrika, sosed?”

DRINA: Kaj je rekel?

ŠARKO: “Ja, vprašal ga je zakaj nima elektrike, Krof pa se je delal neumnega! A ti ne slediš kaj govori oče?”

DRINA: Aha...

TAŠKAR: Potem je rignil in se obrnil proti množici, ki mu je odobravajoče prikimala. Jaz ga previdno vprašam: “Kje je moj štrom?”

DRINA: Ja, ja, razmem...

TAŠKAR: Na moje vprašanje mi postavi svoje: “Ali ste že danes kaj malicali, gospod Taškar?”

DRINA: Sicer ne razmem, kaj je vprašal, a postaja vedno bolj zanimivo!

TAŠKAR: Meni je bilo že zadosti, saj sem videl, da me tip jebe direktno v glavo, pa sem se obrnil, da bi šel, a mi je množica zapirala vhod, sploh se ni hotela umakniti. Nakar skoči predme mlad fant, kakšnih devet let je moral šteti. Pogledam zviška navzdol in se zazrem v njegove trudne oči, kajti sklepal sem, da je tudi njegova deška glavica polna alkoholnih hlapov, kljub mladosti. Mali iztegne predme svojo desnico, v kateri je počival zelen pirh

in skorajda zacvili v visokem falzetu, kot kastriran dunajski deček, ki poje v cerkvenem papeškem zboru:

“Stričko, bomo sekali?”

“Sekali?”, vprašam prestrašeno. "Kaj bomo sekali?"

“Stričko, lejte, tu v roki držim zeleno jajce! Postavil ga bom v kot, vi pa ga boste ciljali s kovancem! Vsak zgrešeni mej – jurja!

DRINA: Kaj je mali mislil s tem?

ŠARKO: Ja, vsak zgrešeni met v zeleni pirh je stane jurja.

TAŠKAR: Vprašam: Jurja? Jaz naj vam za vsak svoj zgrešeni met plačam jurja? Pijani množici naj plačam za vsak kiks? Ne gre mi v glavo. Saj še nikoli v življenju nisem sekal jajcev s kovanci! A bilo je prepozno. Množica se je razmaknila, fant je skočil v nek temen kot, in nastavljal tja nekam na tla svoje zeleno jajce, ki ga zavoljo teme niti slučajno nisem mogel videti. Nek moški pa mi je v roko potisnil takratni jugoslovanski kovanec za 50 din. Pomeril sem in z vso silo vrgel novce, kar na slepo v kot. Čudno je flopnilo, sploh ne tako, kot takrat, kadar zgrešiš. Kot bi vrgel kamen v svežo zaseko... V množici je završalo, fant je skočil v kot po svoje jajce, nastala je mrtvaška tišina. Potem pa se je v vsej temoti slišal samo fantov glas. Pošteno mu je šlo na jok.

“Moj jajček! Moj zeleni jajček! Na pol ga je presekalo!”

DRINA: Kako?

TAŠKAR: Mali je zajokal: “Ojoj, moje jajce... Na pol ga je presekalo... A si ti gluha?”

ŠARKO: Hudirja, tudi meni bi šlo na jok!

TAŠKAR: Šele takrat sem zagledal pirh v fantovi roki, ki ga je postavil v temen kot.

Novec, ki sem ga dobesedno na slepo zalučal tja v temo, v katerem sem slutil da stoji tarča, je bil skoraj do polovice zasajen v fantovo zeleno jajce. Nastala je tišina, jaz pa sem to tišino izkoristil tako, da sem butnil na ves glas: “Čez ferkle ure dab o elektrika, kajne! Se vidimo, sosedi Krof!”

ŠARKO: In množica?

TAŠKAR: Spoštljivo. “Seveda, gospod Taškar! Štrom prihaja!”

DRINA: Aha...

TAŠKAR: Gruča se je razmaknila, jaz pa sem kot kralj, kot zmagovalec odkorakal skozi vrata na plano. Kot kavboj, ki pihne v cev po uspešnem dvoboju, ko je ostal živ. Nekdo je tekel za menoj s polnim kozarcem rdečega vina in vpil: “Gospod, gospod, še nikoli nisem doživel, da bi nekdo s prvim metom jajc na pol presekali!” Ta glas je ostal za menoj. V moji koči dam stol na sredo sobe in se usedem nanj. Čez deset minut pa je zasvetila žarnica, čez deset minut!.

ŠARKO: Kakšna zgodba...

DRINA: Čas bo, da greva, bratec...

TAŠKAR: Umaknita se, tu ni varno...

ŠARKO: Aja? Ni varno? Pred kom pa naj beživa?

TAŠKAR: Pred Organizacijo... Pred njimi nisi nikoli varen...

(V sobo prideta Xenia in Svetlana.)

XENIA: Kaj pa vidva še počneta tu? Obiskov je bilo konec že pred eno uro? Tovariš Taškar, nekdo vas pozdravlja.

TAŠKAR: Aha, kdo?

SVETLANA: Tovariš Rogo...

ŠARKO: Ruske besede, Drina! Kaj dogaja?

DRINA *(Skomigne z rameni)*

TAŠKAR: Jezus, kako boli! Kako me bolijo jajca!

DRINA: Nasvidenje, očka.

XENIA: Sledi še ena doza radiacije iz našega kovčka, tovariš komisar!

TAŠKAR: Ne kovčka! Prosim, samo kovčka ne!”

DRINA: Greva, greva... *(Drina in Šarko odideta iz prostora, Taškar ostane sams sestrama. Vstane s postelje.)*

TAŠKAR: Svetlana in Xenia, zdaj pa hitro prinesita moje črne hlače, črno srajco, čepico s šildom in škornje!

SVETLANA: Kakor ukažete, tovariš komisar!

TAŠKAR: Utihni že enkrat!

Sprememba scene. Postelja ostane, ker imamo va naslednjem prizoru Taškarjevo stanovanje. Sestri prineseta med Rogovim nastopom še mizo in dva stola.

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

(Zatemnitev. Na oder pritapka Rogo.

ROGO:

Peti prizor: Marica in Taškar 25 let prej – Njuno stanovanje

(Taškar pritajeno pride v prostor. Marica sedi za mizo in zлага vedeževalske karte, obrnjena je v publiko, poleg nje je prazen stol na katerega se usede Taškar s flašo piva v roki, občasno med dialogom potegne iz steklenice. Na mizi stoji tudi črn telefon).

TAŠKAR: Ku, ku, ženka! Na balinišču sem bil ...

MARICA: Seveda si bil, s flašo piva v roki....

TAŠKAR: Zakaj pa ne? Je kaj narobe s pivom? Bi ga izdelovali in prodajali, če bi bilo z njim kaj narobe?

MARICA: Saj, zato ga pa delajo... da ustvarjajo pijandure...

TAŠKAR: Jaz da sem pijandura?

MARICA: Tega nisem rekla. Si bil pa na pravi poti, če ti jaz ne bi branila hodit tja dol.

Vsi imate to samo za izgovor, da pobegnete za nekaj časa od doma. Zdaj pa spet hodiš k njim...

TAŠKAR: Točno! In da se losamo tečnih žensk, vsaj za par ur. Mi balinarji... Sploh ob nedeljah ...

MARICA: S flašo piva v roki...

TAŠKAR: Ali dvema. Ali s tremi... Kaj pa to komu mar?

MARICA: Meni je mar!

TAŠKAR: Tebi? Vsem! Tudi druge ženske vihajo nosove. Prijatli sami povejo, kako imajo doma sitne babe!

MARICA: Potem pa dehtite iz ust po ogabnem kvasu ... Še ponoči ne gre ven...

TAŠKAR: Kaj ne gre ven?

MARICA: Tisti zoprn vonj po kvasu, ki se po popivanju piva naseli v pijancih!

TAŠKAR: Kakšen kvas? Kvas je za v kruh. Pa ...kuš!

MARICA: Kaj si rekel?

TAŠKAR: Da bodi tiho!

MARICA: Od kje ti to? Od tistih tvojih fajhtnih balinarjev? Oni te nagovarjajo, ane?

Priznaj! *(Taškar premik do postelje in se usede nanjo)*

TAŠKAR: Priznam naj? Ni važno ... Si že držala balinček v roki? Poznaš ta čudoviti občutek?

MARICA: Ne, tega ne, sem pa držal za mošnjo moškega, ki je imel samo en jajc.

Občutek je približno enak...

TAŠKAR: To, da si delala? Za jajca si držal drugega moškega? Kdaj?

MARICA: Takrat, ko te še nisem poznala. Ni imel obeh, samo eno, kot sem prej rekla. Torej sem ga držala za edino jajce. Ker mu je tako pasalo... Pol je tako kmalu ostal še brez tega ...

TAŠKAR: Brez česa?

MARICA: Ja še brez še tega jajca, ane...?

ŠARKO: Kako?

MARICA: Rak na molinah...Na Dolenjskem pravijo moškim testisom "moline" ...

Menda v bolnici vse skupaj odstrižejo. Enostavno. Deset minut, pa si brez jajc...

Hahahahaha! Pisal se je Krof!

TAŠKAR: Kar pleteniči! Ne prenašam več tvojih zajebancij! Kako si rekla? Krof? To ni mogoče!

MARICA: Jaz sem olimpijska prvakinja ...

TAŠKAR: Ja, vem... A to tvoje smučanje je samo krinka! Dobro vem! Mene ne boš preslepila! Gre za kovček, misliš, da ne vem? Kaj si imela s krofom, ki mi je jemal elektriko?

MARICA: Tiše prosim, otroka spita...

TAŠKAR: Briga me za tvoja otroka!

MARICA: Tudi tvoja sta...

TAŠKAR: Ne zamegljuj! Rad bi vedel vse o kovčku, pa o Krofu tudi!

MARICA: Drugič, ko ti ne bo smrdelo iz gobca po kvasu!

© Iztok Alidič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

TAŠKAR: Kovček! Kaj je v kovčku? Vem, kje ga hraniš! Na dnu omare. *(Steče ven in prinese kovček)* Tako, konec je skrivnosti. Odprl ga bom!

MARICA: Na glavo si povezni vrečo, v nasprotnem primeru ti gre mošnja! Če boš odprl kovček, moram jaz umreti!

TAŠKAR: Zakaj pa ti?

MARICA: Ker me bo drugače fentala Organizacija!

TAŠKAR: Kako?

MARICA: Štrik!

(Zdaj pa zazvoni telefon. Oba, Taškar in Marica se hkrati poženeta do telefona, a je Taškar hitrejši.)

TAŠKAR (V ruščini): Halo? Razumem... Seveda, razumem... Povedal ji bom... *(Taškar se obrne k Marici)* Tvoj čas je prišel, pravijo...

MARICA Premisli, preden ga odpreš. Dobro premisli... Ne pozabi na vrečo...

TAŠKAR: Tebe hočejo... *(Da Marici slušalko)*

MARICA: Kdo je na oni strani?

TAŠKAR: Naši! Kdo pa!

MARICA *(V slušalko v ruščini)*: Ali lahko ponovite? V redu. *(Položi slušalko)* Odpri ga!

TAŠKAR: Seveda ga bom odprl. Tako bo konec skrivnosti. Brez vreče...

MARICA: Opozorila sem te... Škoda, da je prišlo do tega... *(Marica stopi na posteljo, izpod blazine potegne štrik z že izdelano zanko, sig a natakne okoli vrati, potegne, malo zahrka in se zvali na posteljo)*

TAŠKAR *(K telefonu, zavrti številko)* Opravljeno je...

Precej grozna glasba. Zatemnitev. Pojavi se Rogo. Slep, z belo palico v roki zapleše po prostoru in zapoje spodnje besedilo – večkrat!)

ROGO: Šarko, Drina, Marica,
tri mozula splesana...

Šesti prizor: Stanovanje Šarka in Drine - nadaljevanje

(Miza, dva stola in postelja ostanejo na sceni)

ŠARKO: Na koliko jih je ocenil?

DRINA: Kaj praviš?

ŠARKO: Govorim o mojih znamkah... Rekel si, da si jih šel ocenit k starinarju... Rogo si rekel da se piše ta starinar... Sumljivo...

DRINA: Ja, od sile je sumljivo ...

ŠARKO: Ja, in?

DRINA: Kaj, in?

ŠARKO: Na koliko jih je ocenil...? Zanalašč se delaš neumnega, vem! Ti gre to težko z jezika?

DRINA: A na koliko jih je ocenil?

ŠARKO: Ja, na koliko ...?

DRINA: Na pet prstov pa en zagrabek... Hahahahaha! Misliš, da ti bom povedal? ... Sam pojdi k njemu, pa ti bo razložil... Sicer pa je edini slepec na svetu, ki ti lahko oceni znamke... Karkoli mu prineseš v štacuno, ti oceni. Slep človek... Pojdi ga vprašat.

ŠARKO: Misliš, da sem nor?

DRINA: Lahko da... *(dolga pavza)* Lahko se zgodi, da nekega lepega dne kar umreš... Lepo, naenkrat, hipoma ...

ŠARKO: To bi ti bilo všeč, a? Bi ti pasalo? Da bi ležala moja žara na parah - v pokopališki vežici? In ti bi pol veselo vabil brezjajčnega očka v stanovanje, mar ne? Pokvarjeno do konca.

DRINA: Kaj pa danes ni pokvarjeno, povej? Kako si rekel? Brezjajčnega očka?

ŠARKO: Če bi ti izbiral, bi se s kakšnim policajem dol dal... Ali vojakom... Ti so sploh najbolj topli... Pa radi se zaližejo...

DRINA: Zakaj pa z vojakom? Nikoli nisem maral uniformirancev.! Pa slabo so opravili.... Slabi ljubimci so... uniformiranci... Sem spadajo tudi gasilci, redarji in vratarji... čeprav se gasilci od tistih, ki nosijo uniforme še najbolj odrežejo ...

ŠARKO: Ja, saj, Izkušenj ti ne manjka... kako pa je otec izgubil še tisto svoje edino jajce? Me zanima...

DRINA: Sem povedal... Kancer ...

ŠARKO: Hehe, tu se vidi, kdo med nama je intelektualec. Modo pomeni jajce. Mene za jajca kar na lepem še noben ni prijel.

DRINA: Ali si ti pijan ali zadrogiran s tabletami? Tako prostaško govoriš!

ŠARKO: Prostaško da govorim? Ti pa me nehaj žaliti! Kdo žre tablete in se drogira?

DRINA: Ne žalim? Samo včasih tako čudno govoriš... Reci srečka...

ŠARKO: Srečka ...

DRINA: Na tvojo glavo je poveznjena vrečka! Hahahahahaha!

ŠARKO: Zdaj pa še ti: a veš kako se v cirilici reče: "sise vise?"

DRINA: Ne vem... Kako?

ŠARKO: "Cuce buce"! Hahahahahahaha!

DRINA: Prižgati morava svečo na grobu najine mamice... Nocoj... Pojdiva zdaj na britof...

ŠARKO: Kakor rečeš!

Zatemnitev in menjava scene. Šibka svetloba. Miza, stola in postelja morajo stran. To opravita Svetlana in Xenia, ki dvoglasno med delom pojeta rusko pesem. Xenia prinese tudi A lestev Izgineta iz prostora.)

Prazen oder in postavljena A lesena lestev, Rogo pride v proctor in poje enako melodijo, kot sta ju prej bolniški sestri. Zleze na lestev in namišljeno nekaj zлага na police.

Sedmi prizor: Starinarnica "Rogač"

Scena: Stojalo s črnim telefonom na sredi prostora. Rogač stoji ob telefonu čisto pri miru. Naenkrat oživi in zapoje: "O, mamica, o, mamica, saj nismo spali, saj nismo spali, saj le od groze smo molčali!" Drina vstopi v namišljeno prodajalno. Zvonček nad namišljenimi vrati zazvoni. Pod pazduho ima Drina album z znamkami, na ramenih velik nahrbtnik v njem pa belo rjuho, da postaneš neviden. Rogo z belo palico "odtapka proti Drini!"

DRINA: Dober dan.

ROGO: Buh dej.

DRINA: Se lahko malo razgledam naokoli? Zanimajo me stare reči, veste.

ROGO: Kar, kar. Tamle desno imamo bidermajer, v kotu secesijo, tamle malo višje pa barok.

DRINA: Ne zanima me pohišstvo, gospod.

ROGO: (*Gospod Rogo stopi do Drine jo vso preiskuje, otipa album znamk pod pazduho*) Ah, znamke ste prišli prodat?

DRINA: Ne, znamke so samo izgovor...

ROGO: Kaj pa, gospa, če dovolite, da sem malce radoveden?

DRINA: Zanima me določen predmet, ki je bil v to trgovino prinešen tam okoli štiriinosemdesetega leta.

ROGO: Prosim? En tisoč devetsto štiriinosemdesetega leta? Zakaj pa se za to zanimate? Ko mi je umrl oče, ki je bil lastnik tele štacunce, sem skoraj vse stvari iz tistega časa odnesel na podstrešje. Že dolgo me ni bilo gor – na podstrešju. Kaj pa sploh želite, če ste lahko malo bolj precizni?

DRINA: Tistega leta je bil v to starinarnico prinešen star kovček.

ROGO: Kovček?

DRINA: Ja, kovček. Prinesla ga je moja zlata mamica, ki je zdaj že pokojna. Tule imam potrdilo, da je bil kufer dan sem, v to štacuno v hrambo.

ROGO: Pa se tega kovčka morda spomnite, gospa?

DRINA: Kako bi se ga spomnila, gospod... Takrat sem bila še čisto majhna. Sem ga pa videla na fotografiji.

ROGO: Pa ste prepričani, da je prav ta kovček končal tu, v tej prodajalni.

DRINA: Prepričana.

ROGO: Ga lahko opišete.

DRINA: Seveda. Na sprednji strani je imel okroglo nalepko hotela v Adelbodnu.

ROGO: Aha, razumem. Zdaj je pa stvar verjetno bolj prepoznavna.

DRINA: Bi lahko preverili, ali imate ta kovček še vedno na spisku predmetov?

ROGO: Spiska za stvari, ki so na podstrešju pač nimam. Povrhu pa sem slep, in mi spiski ne bi nič koristili, razen če ne bi bili v brailovi pisavi. Sicer pa nikogar ne zanimajo primerki v obliki kovčkov. Bi počakali tu v štacunci, jaz pa bi šel pogledat. Zelo verjetno, da ga ne bom našel takoj, zato bo pač treba malo počakat.

DRINA: Greste pogledat? V redu. Ni problem. Bom počakala. (*Rogo odide. Še dolgo Drina prisluškuje odhajajočim drsajočim korakom. Zazvoni telefon, Drina dvigne. Dialog po telefonu bomo posneli v Offu, Drina pa samo drži slušalko na ušesu in nam kaže hrbet. Torej Drina dvigne telefon*) Ja?

GLAS (*Sicer slovenski, vendar z izrazito ruskim naglasom*): Je tam Starinarnica Rogo?

DRINA: Prav ta. Želite?

GLAS: Nekaj bi vas vprašal..., saj ste zaposleni v tej trgovini, kajne?

DRINA: Seveda ... se razume ...

GLAS: Sva sama?

DRINA: Če sva sama? ... Kdo, če je sam?

GLAS: Ja midva, ne?

DRINA: Midva? Če sva sama? Zdajle?

GLAS: Ja.

DRINA: Ja...(Pogleda naokoli)... mislim, da sva sama...

GLAS: Kaj pa lastnik? Slep Rogo?

DRINA: Trenutno je odsoten...

GLAS: Aha... Je odšel na podstrešje?

DRINA: Kako veste... Res je šel gor...

GLAS: Aha... Se mi kar dozdeva, zakaj je šel gor? Nekaj je šel iskat. Imam prav?

DRINA: Ja... prav imate gospod ... Gospod, kako se pa vi pišete?

GLAS: Ni važno. Važno pa je to, da tista stvar, ki jo je Rogo odšel iskat na podstrešje, ne pride v neprave roke...

DRINA: Čigave pa so neprave roke, gospod?

GLAS: Tistega, ki bo prišel iskat to stvar pred ...

DRINA: Pred ... vami, gospod?

GLAS: Tako je... Za to stvar se zanimam jaz... Bojim se, da bi me kdo prehitel...

DRINA: Prehitel? Kdo, na primer?

GLAS: Dva čudaka, dva brata, eden od njiju se oblači kot ženska, čeprav je moški...

DRINA: Aha... Čudaka, pravite?

GLAS: Čudaka, ja... Onadva bi se rada prej dokopala do tega kovčka. Prej, kot jaz ...

DRINA: Kovčka? Torej vas zanima kovček, po katerega je odšel gospod Rogo na podstrešje?

GLAS: Prav ta kovček, ja.... Gospa, jaz bom zdaj odložil in se nemudoma narisal v starinarnici, prav?

DRINA: Seveda, vi kar pridite, samo dvomim, da bo do takrat gospod Rogo ta kovček že našel... Še nekaj? Pa poznate osebno ta dva čudaka?

GLAS: Poznam, kako ne... Ostanite tam, kjer ste, gospa radovedna prodajalka, v trenutku bom tam ... (*Prekine*)

DRINA (*Stopi do vrat, jih odpre in zavpije*) Gospod Rogo!

GLAS ROGAČA OD DALEČ: Ja? Me kličete, gospa?

DRINA: Ste že našli tisto, kar iščete?

GLAS ROGAČA OD DALEČ: Ne še, vendar nisem daleč... Zdaj zdaj bi se moral pojaviti vaš kovček med to kramo na podstrešju...!

DRINA: Pohitite, gospod!

GLAS ROGAČA OD DALEČ: Zakaj? Mar gori voda?

DRINA: Gori, ja! Voda gori!

GLAS ROGAČA OD DALEČ: Še čakate spodaj, gospa?

DRINA: Še čakam, pa ne bom več dolgo!

Prostor napolni grozna glasba. Čudne sence in svetlobne lise se sprehajajo po prostoru. Glas iz zvočnika: Zasliši se hrup ljudi, značilnih za športno prireditel, fanfare. Novinar govori o smučarski tekmi in rezultatih v švicarski nemščini:

Bronzemedaille : Annemarie Buchner Deutschland

Silbermedaille: Dagmar Rom Austrija

Goldenmedaille: (Tu se glasovi porazgubijo in se začno mešati z neko drugo postajo v češčini.)

(Vrata v prodajalno se odpro, zvonček nad vrati zazvoni, skozi vrata pride precej upehan Taškar. Drina se uleže na tla in se pokrije z belo rjuho, ki jo prinese v nahrbtniku. Taškar je sprva ne vidi.)

TAŠKAR: Kuku? Smo še tu? Grozno, vedno pridem pozno? Gospod Rogo!

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Me kdo kliče?

TAŠKAR: Jaz sem... Klicali ste me po telefonu...

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Aha... Zelo blizu sem... Tu je veliko krame, a se bom pretolkel do stvari, ki jo iščete, zagotavljam vam... Je gospa še spodaj?

TAŠKAR: Katera gospa? Ravno to sem vas hotel vprašati: kje je vaša sumljivo firbčna prodajalka...?

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Katera prodajalka?

TAŠKAR: Ja tista, ki je dvignila telefon v prodajalni? Na agenturi mi je agent Medvedov rekel, da se tukaj nekaj čudnega dogaja. Poslali so me sem...

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Ne vem, kdo je dvignil telefon, vendar sem v prodajalni sam, nimam nobene dodatne prodajalke, ki bi dvigala telefone. A... morda pa je dvignila ...

TAŠKAR: Kdo?

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Gospa Drina...

TAŠKAR: Gospa Drina? Je tu?

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Morala bi biti... Tudi ona čaka na isto stvar, kot vi... Jaz pa se nisem še dokopal do ...

TAŠKAR: Porkamadona! Ja vem, niste se še pretolkli do predmeta, a se boste kmalu, če bog da, kajne?... Jezus...

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Malo počakajte... Razkomotite se ... pridem kmalu...

TAŠKAR: Saj, kmalu... Drina, si tu?

DRINA: *(Odkrije rjuho raz sebe in vstane)* Tu sem, očka...

TAŠKAR: Si končno prišla po tisti kovček?

DRINA: Jjjaaa. Prišla sem po tisti kovček... Končno, ja

TAŠKAR: Tudi mene zanima ta kovček...

DRINA: Ne bi rekla, da zanima tebe, očka...

TAŠKAR: Koga pa zanima...

DRINA: Organizacijo... Tisto Organizacijo, za katero delaš...katera te je sem tudi poslala... Vendar je kovček last moje mame, ki je bila ...

TAŠKAR: Vem!

DRINA: No!

TAŠKAR: Kaj, no?

DRINA: Kovčka ne bi rada dala od sebe, očka... Tudi prodala ga ne bi, res ... Sicer pa se pogovarjava o predmetu, ki ga sploh še nimam v roki...

TAŠKAR: Kmalu ga bo gospod Rogač našel in prinesel dol...

DRINA: Pa ne bo nič s trgovanjem...Sorry...

TAŠKAR: Kaj pa imaš pod pazduho? *(Stopi k njej in ji skuša vzeti album izpod pazduhe)*

DRINA: Znamke.

TAŠKAR: Pa saj so last tvojega brata.

DRINA: Vseeno...

TAŠKAR: Poglejva jih še enkrat.

DRINA: Da mi jih boš potem spet kradel? Ne? Enkrat si se že poslužili kraje, in to v mojem lastnem stanovanju... Znamke si odnesel v žepu svojega zelenega žametnega rekelca!

TAŠKAR: Še vedno ga občasno nosim. Za vsak primer...

DRINA: Na WC moram...

TAŠKAR: Super...

DRINA: Če slučajno med mojo odsotnostjo gospod Rogo prinese moj kovček...

TAŠKAR: Ja?

DRINA: Da se ga ne bi prilastil, kot si se znamk...

TAŠKAR: Ne, počakal bom, da se vrneš, sin moj...

DRINA: Jebenti, ne verjamem ... a moram na vodo, hudirja! (*Drina gre iz prostora*)

TAŠKAR: Gospod Rogo?

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Ja?

TAŠKAR: Ste že kaj napredovali?

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Glede kovčka?

TAŠKAR: Ja česa pa? A se norčujete iz mene?

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Slep sem... morate razumeti, da mi iskanje vzame polovico več časa, kot vam, ki normalno vidite...

TAŠKAR (*Osorno*) Vem...

GLAS ROGAČA OD ZGORAJ: Našel sem!

TAŠKAR: Sijajno! Zdaj pa hitro prinesite robo dol! (*Zazvoni starinski črn telefon na tleh. Taškar se požene tja*) Halo?

GLAS PO TELEFONU (*Pogovor je posnet, možakar govori rusko, Taškar slovensko*) : Halo?

TAŠKAR: Zadeva bo zdaj zdaj urejena!

GLAS PO TELEFONU: Prav. Prekinili bomo! Konspiracija!

TAŠKAR: Se razume ... (*Na oni strani spustijo slušalko, Taškar pa še vedno drži slušalko v roki. Prikaže se Rogo s kovčkom v roki*)

TAŠKAR: Gospod Rogo?

ROGAČ: Ja? Kje pa je gospa, ki je bila tu?

TAŠKAR: Ste vi Žid?

ROGAČ: Oče je bil Žid.... Gospa Drina je bila tukaj... Zdaj je ni...

TAŠKAR: Vi pa niste Žid?

ROGAČ: Tudi jaz sem Žid... Je že odšla?

TAŠKAR: No?

ROGAČ: Kaj no? Zanima me, kje je?

TAŠKAR: Skrivate svoje poreklo... To je kaznivo...

ROGAČ: Ste vi iz agencije? Ste poskrbeli, da jo odpeljejo?

TAŠKAR: Ja, specialni preiskovalec... Taškar, je moje ime...

ROGO: Vem. Povezani ste z Organizacijo.

TAŠKAR: Tako je. Rad bi vzel kovček, ki ga držite v roki...

ROGAČ: Pa... imate kakšno izkaznico?

TAŠKAR: Izkaznico? Vam že moj videz ne pove s kakšnimi posli se ukvarjam?

ROGAČ: To že ... pravzaprav ne..

TAŠKAR: Ne?

ROGAČ: Ne! Tako kot vi, so se včasih oblačili kriminal policaji... Politična policija!

TAŠKAR: Morda imate prav...

ROGAČ: Vem... Tudi jaz moram delati za Organizacijo...

TAŠKAR: Potem pa sva oba v isti firmi, seveda! Ste imeli kdaj z menoj do zdaj kakšne sitnosti?

ROGAČ: Organizacija sploh ne obstaja več, če kaj vem...

TAŠKAR: Ni res, da nas ni več! Preselili smo se...

ROGAČ: Aja? Kam pa? V mesto Pozaba?

TAŠKAR: Ne. V ilegalo... Dajte mi kovček, če ne vam ga bom vzel s silo.

ROGAČ: Tu ga imate... *(Preda Taškarju kovček.)* Ne vem, ali delam prav, ker sem na vaši plačilni listi, vendar tale kovček zanesljivo ni vaša last... Jaz sem vam priskrbel stvar, za kar ste me vi, skupaj z Organizacijo zaprosili. Zdaj grem!

TAŠKAR: Kam greste?

ROGAČ: Obesil se bom! *(Rogo odide)*

TAŠKAR: Obesil? Kot dan, ki se obesi? Hahahahaha!

(Taškar ostane sam. Sede na tla, točno na sredo prostora in si da kovček predse) Zdaj bomo videli... Zdaj mora priti resnica na plan...! (Zadaj se zatemni. Škrlatno ozadje zasveti... Taškar se trudi odpreti kovček. A pojavi se Marica kot prikazen.

MARICA: Otto!

TAŠKAR (*Gleda naokoli od kod prihaja glas*): Marica! Tebe ni več!

MARICA: Sta pa zato živa tvoja sinova, Drina in Šarko.

TAŠKAR: Drina je šla na WC...

MARICA: Bi rad pogledal, kaj je v kovčku?

TAŠKAR: Ja, firbec me matra, kaj je notri...

MARICA: Ta kovček sem prinesla takrat z olimpijade... V kovčku počiva kazen... kazen, namenjena tebi... Plesala bi...

TAŠKAR: Pleši! Ti kar pleši!

MARICA: Ne, takrat sem lahko še smučala in plesala... Ko si še dvigoval moje noge na svoja ramena...

TAŠKAR: Marica, nehaj! Spomini preveč bolijo! Tebe ni več. Kovček pa je še...

MARICA: Če hočeš pogledat vsebino, si moraš na glavo poveznit vrečo...

TAŠKAR: Vrečo? Zakaj pa vrečo?

MARICA: Da te zaščiti...

TAŠKAR: Zaščiti? Pred čim?

MARICA: Opozorila sem te, dragi... Že drugič! Si pozabil?

TAŠKAR: Nisi mi povedala, kaj se bo zgodilo, če odprem kovček...

MARICA: Zbolel boš...

TAŠKAR: Zbolel? Kot ti? Katera bolezen pa me ima za doletet, prekleto?

MARICA: Če odpreš kovček brez vreče na glavi, ne boš nikoli več fukal...

TAŠKAR: Pa kaj potem? Mar mi je za tisto! Sicer pa nimam nobene vreče pri sebi... da bi si jo poveznil na glavo.

MARICA: Potem pa kar sebi pripiši... Boš pol tvegat?

TAŠKAR: Pajade. Misliš, da ti verjamem, Marica?

MARICA: Ali veš, kako na Dolenjskem pravijo mošnji v kateri kraljujeta oba moška moda?

TAŠKAR: Ne, in me tudi ne zanima...

MARICA: Pa si vseeno zapomni ...

TAŠKAR: No, Marica, pa mi povej, kako pravijo semenski vrečki na Dolenjskem?

MARICA: Moline! ... Hahahahahaha! Moline!!! Adijo, dragi! Adijo v Večnosti.

(Marica izgine iz prostora)

TAŠKAR: Noben trenutek ni večen, noben človek ni srečen... To je moja karma! Pa kaj mi bo vreča na glavi? Saj potem ne bi nič videl... Kot slepi Rogo bi bil... Sicer me je Marica takrat opozorila, preden se je morala obesit! *(Previdno odpira kovček, medtem pa se iz skreta vrne Drina)*

DRINA: Očka! Ne odpiraj!

(Drina zbeži ven, skozi vrata. Taškar se ne ozira na opozorilo Drine, zato nastežaj odpre pokrov kovčka. Modra svetloba iz kovčka preplavi prostor. Taškar se zvali po tleh se drži za mednožje. Tuli in kriči.)

TAŠKAR: Moja jajca! Moja jajca!

XENIA: *(Pride v prostor in se razkorači nad njim.)* Tovariš komisar, vam je slabo?
(Xenia odide iz prostora, Taškar leži na tleh)

Zatemnitev – Rogo nastopi zadnjič!

ROGO: Šarko! Drina, Marica, Taškar, Xenia! Krof! Svetlana!!! Kje ste vsi?

Zatemnitev

Osmi prizor: Pokopališče za finale

DRINA: Noben trenutek ni večen ... Kajne očka?

ŠARKO: Noben človek ni srečen ... Imam prav, mamica?

Zdajci si oba sinhrono natakmeta vreči na glavo. Drina stopi korak naprej, naravnost na mamino gomilo, Otožna melodija se oglasi, čez čas pa stopi na grob še Šarko, ki se začne počasi premikati v divji ples na maminem grobu. Vedno bolj divje. Naenkrat se v ozadju škrlatno zablešči in zamolklo počí. Potem nastane vihar, a to Šarka in Drine ne premoti. V kataklizmi, ki se približuje, se oba protagonista premikata v šokantnem plesu, do zatemnitve.

Poklon se ponovi, je tak kot v uvodu na začetku!!!